

Менеджмент

УДК 330.34

DOI <https://doi.org/10.5281/zenodo.14963400>

**Методичні засади забезпечення стійкості підприємств в умовах
цифрової трансформації**

Стецяк Орест Богданович

аспірант, ЗВО «Львівський університет бізнесу та права», <https://orcid.org/0009-0003-4745-4405>

Прийнято: 15.02.2025 | Опубліковано: 28.02.2025

***Анотація.** Метою дослідження є обґрунтування методичних засад забезпечення стійкості підприємств в умовах цифрової трансформації, визначення ключових чинників, що впливають на їхню адаптивність, та розробка підходів до оцінки рівня цифрової стійкості бізнесу. Необхідність такого дослідження зумовлена тим, що традиційні моделі забезпечення стійкості, орієнтовані на фінансову стабільність та ринкову позицію, втрачають свою ефективність у цифровій економіці. Цифрова трансформація створює нові виклики та загрози, пов'язані із технологічною невизначеністю, кіберризиками, швидкоплинністю змін та необхідністю оперативного реагування на нові умови господарювання.*

У дослідженні застосовано системний підхід, що дозволяє розглядати стійкість підприємств як багатовимірне явище, яке поєднує економічні, управлінські, технологічні та організаційні складові. Використано порівняльний аналіз для зіставлення традиційних та сучасних методів оцінювання стійкості, а також структурно-функціональний підхід, що дозволяє визначити

взаємозв'язки між цифровою адаптивністю підприємства та його здатністю протистояти зовнішнім викликам. Проведено аналіз цифрових індикаторів, що використовуються в міжнародній практиці, з метою їх адаптації до потреб українських підприємств.

Результати дослідження підтвердили, що цифрова трансформація є не лише викликом, а й можливістю для зміцнення стійкості бізнесу. Визначено, що підприємства, які впроваджують цифрові технології, демонструють вищий рівень адаптивності, ефективності та конкурентоспроможності. Запропоновано систему критеріїв оцінки цифрової стійкості, що включає рівень автоматизації бізнес-процесів, ефективність управління даними, ступінь інтеграції у цифрові платформи та рівень кібербезпеки. Окреслено методологічні засади аналізу та прогнозування цифрових ризиків, що дозволяють підприємствам розробляти стратегії їх мінімізації. Досліджено міжнародний досвід формування цифрової стійкості та визначено можливості його адаптації до українських умов.

Узагальнено висновки щодо необхідності трансформації підходів до управління стійкістю підприємств. Встановлено, що стратегічна цифрова адаптація потребує поєднання інноваційних технологій, організаційної гнучкості та ефективного управління цифровими активами. Подальші дослідження можуть бути спрямовані на розробку прикладних моделей оцінки цифрової стійкості, а також на визначення найефективніших інструментів для забезпечення довготривалої життєздатності бізнесу в швидкозмінному цифровому середовищі.

Ключові слова: *цифрова адаптація, управління ризиками, конкурентоспроможність, інноваційні технології, кібербезпека, цифрова економіка.*

Methodological principles for ensuring the sustainability of enterprises in the context of digital transformation

Stetsiak Orest Bohdanovych

PhD Student, IHE "Lviv University of Business and Law", <https://orcid.org/0009-0003-4745-4405>

Abstract. *The purpose of this study is to substantiate the methodological foundations for ensuring enterprise resilience in the context of digital transformation, identify key factors affecting their adaptability, and develop approaches to assessing the level of digital resilience in business. The need for such research arises from the fact that traditional models of resilience, focused on financial stability and market positioning, are losing their effectiveness in the digital economy. Digital transformation introduces new challenges and threats related to technological uncertainty, cybersecurity risks, rapid changes, and the necessity for enterprises to respond promptly to evolving business conditions.*

This study applies a systematic approach, which allows enterprise resilience to be examined as a multidimensional phenomenon combining economic, managerial, technological, and organizational components. A comparative analysis is used to juxtapose traditional and modern methods for assessing resilience, while a structural-functional approach helps determine the interconnections between an enterprise's digital adaptability and its ability to withstand external challenges. The research also involves an analysis of digital indicators used in international practice, with recommendations for their adaptation to Ukrainian enterprises.

The findings confirm that digital transformation is not only a challenge but also an opportunity to strengthen business resilience. Enterprises that integrate digital technologies demonstrate higher levels of adaptability, efficiency, and competitiveness. A framework for assessing digital resilience is proposed, including factors such as the

level of business process automation, data management efficiency, digital platform integration, and cybersecurity maturity. The study outlines methodological foundations for analyzing and forecasting digital risks, enabling enterprises to develop strategies to mitigate them. Furthermore, an analysis of global practices in digital resilience formation has been conducted, with recommendations for adapting these approaches to the Ukrainian economic environment.

The conclusions emphasize the need for a transformation in approaches to enterprise resilience management. It is established that strategic digital adaptation requires a combination of innovative technologies, organizational flexibility, and efficient digital asset management. Further research should focus on developing practical models for assessing digital resilience and identifying the most effective tools for ensuring the long-term sustainability of businesses in a rapidly evolving digital environment.

Keywords: *digital adaptation, risk management, competitiveness, innovative technologies, cybersecurity, digital economy.*

Постановка проблеми. Цифрова трансформація суттєво змінює механізми функціонування підприємств, вимагаючи від них підвищеної адаптивності, технологічної гнучкості та нових підходів до забезпечення стійкості. Традиційні моделі управління орієнтувалися переважно на фінансову стабільність та ефективність операційної діяльності, однак у сучасних умовах ці параметри вже не можуть виступати єдиними критеріями оцінювання стійкості бізнесу. Поява нових цифрових загроз, зокрема кіберризиків, технологічної залежності, інформаційної асиметрії та нестабільності глобальних цифрових ринків, зумовлює необхідність перегляду методологічних засад оцінювання та формування стійкості підприємств.

Водночас цифрові технології відкривають широкі можливості для зміцнення позицій бізнесу, підвищення ефективності операційних процесів та розширення ринкових можливостей. Підприємства, що здатні інтегрувати

сучасні цифрові рішення, не лише підвищують власну конкурентоспроможність, а й формують довгострокові стратегічні переваги. Враховуючи ці виклики, актуальним стає питання розробки науково обґрунтованих методичних підходів до оцінки та підвищення стійкості підприємств в умовах цифрової трансформації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Стійкість підприємств в умовах цифрової трансформації досліджували Авер'янов О., Вівчар О., Гвініашвілі Т., Гриценко А., Гринько Т., Гук Р., Димарчук Р., Дубина О., Жегус О., Жолинський А., Іванченко Н., Каліберда М., Кос Т., Кошовий Б., Кургузова М., Мазник Д., Місько А., Панченко Н., Пахуча Е., Перевозова І., Піхоцька О., Сокол Н., Стецяк О., Токмакова І., Хахалєв Д., Цимбалюк І., Янковська Л. та інші.

Зокрема, Гринько Т., Гвініашвілі Т. та Каліберда М. досліджують стратегічне управління підприємством у цифровій економіці, акцентуючи увагу на нових механізмах стійкості бізнесу [1]. Гук Р. і Димарчук Р. аналізують адаптаційний потенціал підприємств у цифровому середовищі, розглядаючи виклики та можливості цифрової трансформації [2].

Вівчар О. і Кос Т. пропонують сучасні методи оцінювання фінансової стійкості підприємств, проте їхня модель не враховує технологічні та організаційні аспекти [3]. Хахалєв Д. і Гагарінов О. розглядають економічну стійкість підприємства як основу сталого розвитку, підкреслюючи глобальні тенденції та загрози [4].

Токмакова І., Панченко Н. і Кургузова М. аналізують антикризові стратегії підприємств у контексті цифрової трансформації, що є важливим для забезпечення їхньої довготривалої життєздатності [5]. Авер'янов О. досліджує механізми інноваційного розвитку підприємництва в умовах цифрових викликів [6].

Гриценко А. розглядає стратегії економічної стійкості підприємств у нестабільному середовищі, проте не враховує впливу цифрової трансформації [7]. Перевозова І., Земляков І., П'яста А. і Драганчук Н. вивчають стратегічний

розвиток підприємств в умовах цифровізації, визначаючи основні цифрові чинники стійкості [8].

Іванцов С. аналізує розвиток цифрової економіки в Україні у контексті євроінтеграції, що є важливим для розробки національних стратегій цифрової адаптації бізнесу [9]. Галина О., Роман Ш. і Галина Ц. розглядають управління бізнес-процесами в умовах цифрової трансформації [10].

Попри значний науковий доробок, недостатньо розроблені методологічні засади оцінювання цифрової стійкості підприємств, які враховували б не лише фінансові, а й технологічні, організаційні та стратегічні аспекти. Більшість моделей зосереджені на кількісних фінансових показниках, тоді як цифровізація потребує включення якісних критеріїв, таких як рівень цифрової зрілості підприємства, ефективність управління інформаційними потоками та ступінь автоматизації процесів.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. З огляду на проведений аналіз, невирішеними залишаються такі аспекти:

- Недостатня розробка методичних підходів до оцінювання цифрової стійкості підприємств.
- Відсутність інтегрованих моделей оцінки, що враховували б фінансові, технологічні, організаційні та стратегічні чинники.
- Недостатня увага до механізмів антикризового управління підприємствами у цифрову епоху.
- Відсутність комплексного аналізу впливу цифрової трансформації на конкурентоспроможність підприємств.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є розробка методологічних підходів до забезпечення стійкості підприємств в умовах цифрової трансформації, визначення основних критеріїв оцінки цифрової стійкості, а також формування рекомендацій щодо підвищення рівня адаптивності підприємств до викликів цифрової економіки.

Для досягнення поставленої мети визначено такі основні завдання:

- Систематизувати існуючі наукові підходи до розуміння стійкості підприємств у цифровому середовищі.
- Проаналізувати чинники, що впливають на рівень стійкості підприємств у процесі цифрової трансформації.
- Обґрунтувати методичні підходи до оцінювання цифрової стійкості бізнесу, зокрема визначити основні критерії та індикатори цього процесу.
- Дослідити світовий та вітчизняний досвід впровадження цифрових стратегій стійкості підприємств та розробити рекомендації щодо їхнього застосування в українських реаліях.

Виклад основного матеріалу дослідження. Стійкість підприємств у цифровій економіці є багатогранним явищем, що виходить за межі традиційних уявлень про економічну стабільність та конкурентоспроможність бізнесу. В умовах глобальних цифрових трансформацій підприємства змушені не лише підтримувати фінансову рівновагу та ефективність виробничих процесів, а й активно адаптуватися до динамічних змін технологічного середовища. Виникає необхідність розширення концептуальних засад стійкості, які охоплюють не лише економічні та управлінські аспекти, а й цифрову адаптивність, інноваційну активність та здатність до прогнозування майбутніх викликів.

Розвиток цифрової економіки формує нову парадигму стійкості підприємств, що базується на здатності до інтеграції цифрових технологій у всі ключові процеси господарської діяльності. У сучасних умовах підприємства, які демонструють високий рівень цифрової зрілості, мають значно більші шанси не лише зберегти свої позиції на ринку, а й отримати додаткові конкурентні переваги за рахунок ефективного використання даних, автоматизації процесів та інноваційних моделей взаємодії зі споживачами. Водночас цифровізація створює нові ризики, зокрема кіберзагрози, технологічну залежність від зовнішніх постачальників рішень, інформаційну асиметрію та регуляторні обмеження, що змушує підприємства формувати комплексні стратегії забезпечення стійкості.

Теоретичні підходи до визначення стійкості підприємств у цифровій економіці ґрунтуються на поєднанні класичних концепцій економічної стійкості з новітніми науковими підходами до цифрової трансформації. Сучасні дослідження висвітлюють необхідність використання системного аналізу, що дозволяє оцінювати стійкість підприємства як багаторівневий процес, у якому технологічна адаптивність є не менш важливим чинником, ніж фінансова стабільність або ефективність операційної діяльності [1]. Такий підхід дає змогу більш точно прогнозувати ризики та розробляти механізми їхнього пом'якшення, що є критично важливим у цифровому середовищі.

З урахуванням цього концептуальні основи стійкості підприємств мають охоплювати не лише механізми захисту від зовнішніх кризових явищ, а й стратегії динамічного розвитку, які включають технологічну модернізацію, розвиток цифрових компетенцій персоналу, посилення кіберстійкості та гнучкість у виборі бізнес-моделі. Фактори, що включають ці елементи, визначають здатність підприємств не лише виживати в умовах цифрової економіки, а й ефективно використовувати її можливості для власного зростання та довготривалої стійкості [2].

Перехід підприємств до цифрової економіки супроводжується докорінними змінами в підходах до забезпечення їхньої стійкості. Якщо традиційні моделі ґрунтувалися переважно на фінансовій стабільності, ефективному використанні матеріальних ресурсів та поступовій адаптації до змін ринкового середовища, то цифрова трансформація вимагає принципово нових підходів. Основним пріоритетом стає не лише збереження стабільності, а й здатність підприємства швидко адаптуватися до технологічних змін, активно використовувати інноваційні рішення та вибудовувати цифрові бізнес-моделі.

Сучасні цифрово-орієнтовані підприємства вибудовують свою стійкість через інтеграцію новітніх технологій, автоматизацію бізнес-процесів, кібербезпеку та управління великими даними. Зміни, що відбуваються в цих сферах, впливають на підходи до управління ризиками, організаційної

структури, конкурентних стратегій та оцінки ефективності діяльності підприємства. З огляду на це, важливо порівняти традиційні та цифрово-орієнтовані моделі забезпечення стійкості підприємств, що дозволяє чітко окреслити основні зміни та нові виклики, які постають перед бізнесом у цифрову епоху. Основні відмінності між цими моделями узагальнено в Таблиці 1.

Таблиця 1

Відмінності між традиційними та цифрово-орієнтованими моделями забезпечення стійкості підприємств

Критерій	Традиційна модель стійкості	Цифрово-орієнтована модель стійкості
Основний фокус	Фінансова стабільність, ринкове позиціонування	Технологічна адаптивність, цифрова трансформація
Ключові чинники стійкості	Фінансові показники, матеріальні активи, стабільний попит	Інновації, автоматизація, цифрова зрілість бізнесу
Реакція на зміни	Повільна, адаптація до кризових явищ у довгостроковій перспективі	Гнучка, швидке реагування на зміни через цифрові інструменти
Управління ризиками	Аналіз фінансових ризиків, диверсифікація активів	Кіберстійкість, управління даними, цифрова безпека
Інструменти розвитку	Традиційні бізнес-стратегії, інвестиції в фізичні активи	Великі дані, штучний інтелект, блокчейн, хмарні технології
Канали взаємодії зі споживачами	Офлайн-моделі продажів, пряма комунікація	Оmnіканальні стратегії, цифрові платформи, штучний інтелект
Організаційна структура	Жорстка ієрархічна модель, централізоване управління	Децентралізовані структури, гнучкі та адаптивні команди
Підхід до інновацій	Лінійне вдосконалення продуктів та процесів	Стратегічна цифровізація, експериментування, відкриті інновації

Критерій	Традиційна модель стійкості	Цифрово-орієнтована модель стійкості
Оцінка ефективності	Фінансові показники, частка ринку	Дані про користувацьку активність, рівень цифрового охоплення, швидкість адаптації
Конкурентні переваги	Виробничі потужності, бренд, контроль над ресурсами	Швидкість впровадження технологій, цифрова інтеграція, персоналізація послуг

Узагальнено автором [1-7]

Наведена в таблиці класифікація відображає фундаментальні зміни в управлінні підприємствами, що переходять від традиційних стратегій до цифрово-орієнтованих моделей, які забезпечують високу гнучкість, інноваційність та технологічну адаптивність.

Цифрова стійкість підприємства є ключовою характеристикою його здатності ефективно функціонувати в умовах швидкоплинних змін, що супроводжують цифрову економіку. Вона виходить за межі традиційного розуміння стійкості, доповнюючи його такими елементами, як технологічна адаптивність, управління інформаційними потоками, інтеграція цифрових платформ та стійкість до кіберзагроз [2]. На відміну від класичних підходів, які акцентують увагу на фінансовій стабільності та матеріальних ресурсах, цифрова стійкість передбачає використання інноваційних рішень для забезпечення безперервності бізнес-процесів та підтримки стратегічної життєздатності підприємства.

Цифрова стійкість формується через низку ключових компонентів, серед яких особливе місце займають управління даними, автоматизація процесів, рівень кібербезпеки та здатність підприємства до швидкої адаптації до змінного технологічного середовища. Використання великих даних та аналітики дозволяє підприємствам не лише прогнозувати можливі ризики, а й приймати стратегічні рішення на основі реальних тенденцій ринку. Висока ступінь автоматизації

бізнес-процесів сприяє підвищенню ефективності діяльності, а розвинена кіберстійкість забезпечує захист інформаційних активів від зовнішніх загроз.

Важливим аспектом цифрової стійкості є також здатність підприємства до інтеграції в цифрові екосистеми, що включають хмарні сервіси, блокчейн-рішення, штучний інтелект та інші технології. Підприємства, що демонструють високий рівень цифрової зрілості, мають змогу оперативно адаптувати свої бізнес-моделі, використовуючи гнучкі цифрові платформи, а також забезпечувати інноваційний розвиток через відкриту взаємодію з іншими учасниками ринку.

З огляду на ці фактори цифрова стійкість виступає новим виміром управління підприємством, що визначає його здатність не лише зберігати стабільність, а й активно розвиватися у цифровому середовищі. Ефективне управління цифровою стійкістю потребує комплексного підходу, який поєднує стратегічне планування, впровадження технологічних інновацій, посилення кібербезпеки та розвиток цифрових компетенцій персоналу. Такий підхід дозволяє підприємствам не лише успішно функціонувати в умовах цифрової трансформації, а й формувати довготривалі конкурентні переваги у глобальній економіці.

Цифровізація докорінно змінює структуру конкурентного середовища, створюючи нові можливості для підприємств, які здатні інтегрувати сучасні технології у свою діяльність. На відміну від традиційних конкурентних переваг, що ґрунтувалися переважно на ресурсній базі, фінансовій стійкості чи доступі до ринків, цифрова економіка формує нові фактори успішності, серед яких ключову роль відіграють швидкість адаптації, управління даними, автоматизація процесів та здатність до технологічних інновацій.

Однією з основних конкурентних переваг у цифрову епоху є гнучкість та швидкість реагування на зміни ринку. Використання аналітики великих даних, прогнозування на основі штучного інтелекту та автоматизовані рішення дають змогу підприємствам швидше адаптуватися до нових умов, оперативно

змінювати стратегії та запроваджувати нові бізнес-моделі. Завдяки цьому підприємства можуть ефективно працювати у динамічному середовищі та отримувати додаткові можливості для зростання.

Іншою важливою конкурентною перевагою є персоналізація взаємодії із клієнтами. Завдяки цифровим технологіям підприємства можуть будувати омніканальні стратегії, які забезпечують персоналізований досвід для кожного споживача. Використання штучного інтелекту, машинного навчання та CRM-систем дозволяє підприємствам прогнозувати потреби клієнтів, пропонувати індивідуалізовані продукти та послуги, що значно підвищує лояльність і формує стійкі конкурентні позиції [9].

Цифровізація також створює перевагу у вигляді оптимізації операційних процесів. Автоматизація виробництва, логістики, бухгалтерського обліку та управлінських рішень зменшує витрати, мінімізує ризики людського фактора та підвищує ефективність діяльності підприємства. Використання роботизованих систем та алгоритмів штучного інтелекту дозволяє компаніям досягати високої продуктивності при зниженні витрат, що є важливим чинником конкурентоспроможності.

Ще одним ключовим аспектом є інноваційний розвиток та інтеграція в цифрові екосистеми. Компанії, які використовують відкриті інновації, активно впроваджують новітні технології та беруть участь у цифрових платформах, отримують доступ до глобальних ринків, партнерських програм та нових джерел фінансування. Співпраця з іншими підприємствами, участь у цифрових екосистемах та розвиток технологічних стартапів формують нові можливості для зростання та масштабування бізнесу [10].

Таким чином, цифровізація створює нові конкурентні переваги, що базуються не на традиційних ринкових важелях, а на технологічному прогресі, швидкості змін та ефективності управління даними. Підприємства, які здатні інтегрувати сучасні цифрові рішення та використовувати нові бізнес-моделі,

отримують значну перевагу над конкурентами та формують довгострокову стійкість у цифровій економіці.

Адаптація бізнес-стратегій до цифрового середовища є складним багаторівневим процесом, що потребує системного підходу та врахування як внутрішніх ресурсів підприємства, так і змін зовнішнього середовища. Цифрова трансформація змінює традиційні моделі управління, вимагаючи від підприємств не лише технологічного оновлення, а й перегляду стратегічних пріоритетів, підходів до управління персоналом, операційної ефективності та взаємодії зі споживачами.

Ключовим завданням стає не просто впровадження цифрових технологій, а створення гнучкої бізнес-моделі, здатної швидко адаптуватися до змін. Для цього необхідно здійснити комплексну оцінку цифрової зрілості підприємства, визначити стратегічні цілі цифрової адаптації, обрати оптимальні технологічні рішення та інтегрувати їх у всі аспекти діяльності. Важливу роль відіграють також навчання персоналу, розвиток цифрових компетенцій, забезпечення кібербезпеки та постійний моніторинг ефективності впроваджених ініціатив. Реалізація цифрової адаптації потребує структурованого алгоритму, що дозволить підприємствам ефективно управляти трансформаційними процесами, мінімізуючи ризики та максимізуючи конкурентні переваги. Основні етапи цього алгоритму представлені на Рис. 1 [2, 9-14].

У схемі відображено структурований підхід до адаптації бізнес-стратегій у цифровому середовищі, де кожен етап є взаємопов'язаним та спрямованим на забезпечення довготривалої стійкості підприємства.

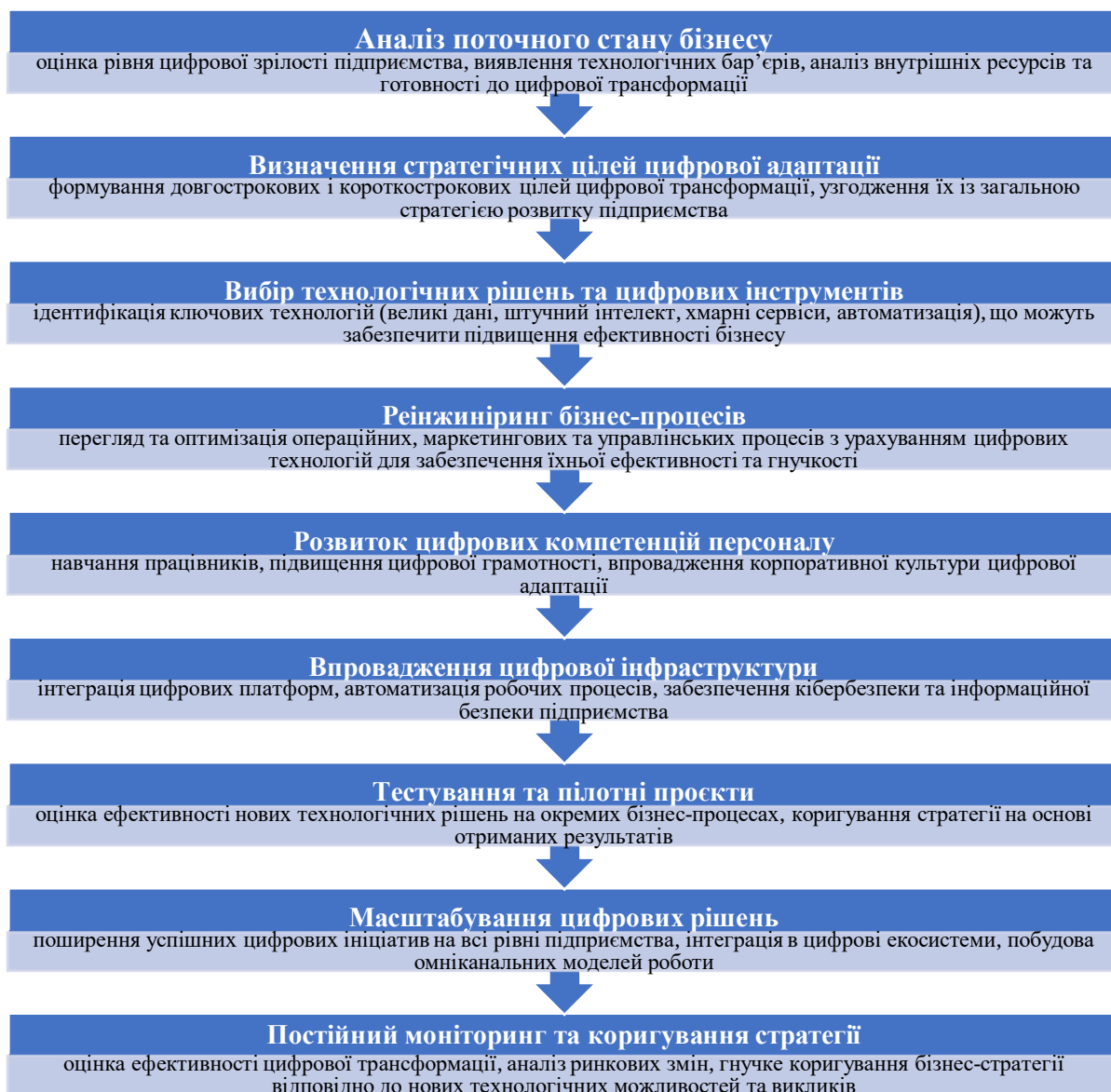

Схема 1. Алгоритм адаптації бізнес-стратегій до цифрового середовища

Забезпечення стійкості підприємств у цифровій економіці вимагає комплексного методологічного підходу, що поєднує класичні економічні моделі із сучасними технологічними інструментами. Традиційні підходи, орієнтовані на фінансову стабільність, конкурентоспроможність і ринкове позиціонування, поступово доповнюються новими методами аналізу та управління, що враховують цифрову зрілість, технологічну адаптивність та здатність підприємства швидко реагувати на зміни середовища. Стійкість підприємства в умовах цифрової економіки перестає бути статичним показником, натомість

вона набуває динамічного характеру, що вимагає постійного моніторингу та гнучкого коригування стратегій.

Методологічне забезпечення цифрової стійкості повинно включати не лише кількісні критерії, такі як фінансові показники, рівень автоматизації чи цифрової зрілості, а й якісні чинники: організаційну гнучкість, інноваційну культуру, ефективність управління даними та механізми кібербезпеки. Запропоновані методичні підходи до оцінювання стійкості підприємств у цифровому середовищі мають спиратися на системний аналіз, що дозволяє враховувати взаємозв'язки між економічними, технологічними та соціальними складовими цифрової трансформації.

Розвиток методології цифрової стійкості також вимагає адаптації до специфічних умов української економіки, яка функціонує в умовах глобальних викликів та внутрішніх структурних змін. Українські підприємства, що опановують цифрову трансформацію, потребують не лише технологічних інструментів, а й стратегічного бачення довготривалого розвитку в умовах нестабільності. Створення ефективних методичних рекомендацій щодо управління цифровими ризиками, оптимізації бізнес-моделей та впровадження цифрових екосистем сприятиме зміцненню економічного потенціалу країни.

Отже, формування методичних засад забезпечення стійкості підприємств у цифровій економіці є багатовимірним завданням, що потребує поєднання макро- та мікроекономічних підходів, використання цифрових технологій для прогнозування ризиків, розвитку організаційної гнучкості та адаптивності. Подальші дослідження в цьому напрямі мають бути спрямовані на розробку конкретних алгоритмів управління цифровою стійкістю, що дозволять підприємствам не лише виживати в умовах цифрової економіки, а й ефективно використовувати її можливості для зростання та сталого розвитку.

Висновки. У процесі дослідження було обґрунтовано необхідність розробки методичних засад забезпечення стійкості підприємств в умовах цифрової трансформації, визначено ключові чинники, що впливають на

адаптацію бізнесу до нових економічних реалій, та сформульовано основні підходи до оцінювання рівня стійкості. Встановлено, що цифрова економіка змінює фундаментальні принципи забезпечення довготривалої життєздатності підприємств, висувуючи на перший план здатність до гнучкого управління, інтеграції інноваційних технологій та ефективного використання цифрових ресурсів.

Дослідження підтвердило, що традиційні моделі стійкості, орієнтовані на фінансові показники та стабільність ринкової позиції, вже не є достатніми для ефективного функціонування підприємств у цифровому середовищі. Запропонований підхід до методологічного забезпечення стійкості передбачає оцінку цифрової зрілості, адаптивності бізнес-моделі, рівня автоматизації процесів, управління ризиками цифрової трансформації та кіберстійкості. Розроблені критерії та показники дозволяють більш точно оцінювати рівень готовності підприємств до викликів цифрової економіки та формувати ефективні стратегії їхнього розвитку.

Окрім теоретичних аспектів, дослідження окреслило практичні механізми підвищення стійкості підприємств у цифровому середовищі, зокрема через застосування великих даних, штучного інтелекту, хмарних технологій та цифрових платформ. Важливу роль у забезпеченні стійкості відіграє стратегічне управління цифровими ризиками, розвиток цифрових компетенцій персоналу та інтеграція в цифрові екосистеми. Виявлено, що підприємства, які послідовно впроваджують цифрові стратегії, демонструють вищий рівень адаптації до змінного середовища та зміцнюють свої конкурентні позиції.

Досягнуті результати свідчать про виконання поставленої мети - розробку методичних підходів до аналізу та забезпечення стійкості підприємств у цифровій економіці. Разом із тим, подальші дослідження можуть бути зосереджені на вдосконаленні механізмів оцінювання цифрової зрілості підприємств, розробці алгоритмів прогнозування ризиків цифрової трансформації та впровадженні системного підходу до управління цифровою

безпекою. Важливим також є дослідження національного досвіду цифрової адаптації підприємств у контексті глобальних технологічних трендів, що дозволить підвищити ефективність управління стійкістю бізнесу в умовах швидкоплинних змін.

Список використаних джерел

1. Гринько, Т., Гвініашвілі, Т., & Каліберда, М. Я. (2023). Стратегічне управління підприємством в умовах цифрової економіки. *Економіка та суспільство*, (50).
<https://www.economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/download/2440/2360>
2. Гук, Р., & Димарчук, Р. (2024). Адаптаційний потенціал підприємств у цифровому середовищі: виклики та можливості. *Дослідження та інновації*, 1(3 (3)), 20-27. <https://rni.com.ua/index.php/ri/article/download/29/27>
3. Вівчар, О., & Кос, Т. (2023). Сучасні методи оцінювання фінансової стійкості підприємства. *Молодий вчений*, (4 (116)), 115-119.
<https://molodyivchenyi.ua/index.php/journal/article/download/5822/5693/>
4. Хахалєв, Д., & Гагарінов, О. (2024). Економічна стійкість підприємства як основа сталого розвитку в умовах глобальних змін.
<http://repository.hneu.edu.ua/handle/123456789/34219>
5. Токмакова, І. В., Панченко, Н. Г., & Кургузова, М. Ю. (2022). Розроблення антикризової стратегії підприємства в умовах цифрової трансформації. *Вісник економіки транспорту і промисловості*, (76-77), 70-80.
<http://btie.kart.edu.ua/article/view/282040/276252>
6. Авер'янов, О. В. (2024). Формування механізму інноваційного розвитку підприємництва в умовах викликів і загроз (на прикладі ТОВ «АВІДАЛЬ», м. Київ). <https://dspace.kntu.kr.ua/bitstreams/3d48decc-1158-4224-bbc7-55aa01b45f52/download>

7. Гриценко, А. А. (2022). Стратегії економічної стійкості у нестабільному середовищі. *Економіка і прогнозування*, (3), 33-43.
https://eip.org.ua/docs/EP_22_3_33_uk.pdf
8. Перевозова, І. В., Земляков, І. С., П'яста, А. Р., & Драганчук, Н. Я. (2024). Стратегічний розвиток підприємств в умовах діджиталізації бізнесу. *Академічні візії*, (32). <https://academy-vision.org/index.php/av/article/download/1234/1111>
9. Іванцов, С. В. (2024). Заходи щодо розвитку цифрової економіки в Україні у контексті євроінтеграції. *Scientific notes of Lviv University of Business and Law*, (43), 148-156.
<https://nzlubp.org.ua/index.php/journal/article/download/1465/1278>
10. Галина, О., Роман, Ш., & Галина, Ц. (2024). Управління бізнес-процесами в умовах цифрової трансформації підприємств. In *Трансформація бізнесу для сталого майбутнього: дослідження, цифровізація та інновації* (pp. 254-275). <https://elartu.tntu.edu.ua/handle/lib/46517>
11. Янковська, Л. А., Піхоцька, О. М., Кошовий, Б. П., & Стецяк, О. Б. (2022). Теоретичні засади організації фінансового менеджменту на підприємстві крізь призму інтердисциплінарного підходу. *Академічні візії*, (13).
<https://academy-vision.org/index.php/av/article/download/92/84>
12. Сокол, Н. М. (2024). Формування бізнес-стратегії підприємства на основі застосування омніканальних комунікацій (за матеріалами ТОВ «Літма», м. Хмельницький). <https://elar.khmnpu.edu.ua/bitstreams/7e188430-933a-463e-875e-fdb2a99b58c3/download>
13. Іванченко, Н., & Подскребко, О. (2024). ЦИФРОВІ ТРАНСФОРМАЦІЇ В УКРАЇНІ: ПЕРЕОСМИСЛЕННЯ БІЗНЕСУ. *Collection of scientific papers «SCIENTIA»*, (March 22, 2024; Riga, Latvia), 17-19.
<https://previous.scientia.report/index.php/archive/article/view/1700/1714>
14. Янковська, Л. А., Дубина, О. Ю., Галамага, Б. Р., Мазник, Д. О., Жолинський, А. Я., Анохін, Є. О., & Місько, А. Р. (2023). ПРИНЦИПИ

ФОРМУВАННЯ КОНКУРЕНТНОЇ ПОВЕДІНКИ ПІДПРИЄМСТВ.

Scientific notes of Lviv University of Business and Law, (39), 306-313.

<https://nzlubp.org.ua/index.php/journal/article/download/1338/1162>

- 15.Каличева, Н. Є. (2019). Теоретико-методологічні засади забезпечення конкурентоспроможності підприємств залізничного транспорту в умовах трансформації бізнес-середовища.

http://lib.kart.edu.ua/bitstream/123456789/4994/1/dis_Kalicheva.pdf